

EJERSBO

- CITATER

Nedenstående citater fra Jakob Ejersbos værker indgår i filmen. Nogle af citaterne gengives ikke helt i overensstemmelse med kilden:

(09:30-10:06)

Tropisk varme svøber sig om mig, da jeg træder ud af flyveren – gennem skumringen kan jeg se Kilimanjaros hvide snekrone i det fjerne.

”Velkommen til Afrika,” siger far og lægger en hånd på min skulder, så jeg går ned ad trinnene. Flymotorerne er stoppet. Den eneste lyd er cikader.

Tidligt i morges var det tredje juledag, og jeg var en dansk dreng, som boede med min mor i udkanten af Køge. Nu skal jeg bo i Tanzania og gå på international skole. Alting er vendt på hovedet.

(Christian Iander)

Liberty s9

(14:50-05:31)

I barndommen er jeg næsten et vildt dyr – vi løber bare i støvet, mens turisterne ankommer i små fly for at blive kørt rundt i Serengeti en enkelt dag. De har madkasser med fra hotellet i Nairobi – en stor hvid kartonæske. De vil sætte sig og spise, og vi sorte vil holde øje med dem. Vi lever af majsgrød og spinat – og disse æsker indeholder hvidt kød fra kyllingen og når de går væk fra bordet, så styrter vi til æskerne. Og turisterne griner ad os, kalder på os. Nogle gange kaster de kyllingen på jorden, så den bliver støvet og vi skal kæmpe om stumpen. De hvide tager billeder af os, som om vi er mærkelige aber.

Vi er ikke mærkelige. Vi er sultne.

(Alis barndom)

Liberty s13

(17:55-18:08)

Første dag. Introduktionsforløb. (...) Vi skal fortælle om os selv: (...) Mine forældre arbejder i udlandet. (...) Jeg siger ikke noget om Tanzania. Jeg ved faktisk ikke, hvad jeg skal sige til folk. (...)

(Jakob tilbage på skolen)

Liberty s389

(20:38-21:30)

Det forår mødte jeg Håkon på druk og købte noget pot af ham. Og jeg nærmest insisterede på at han skulle være min ven, selvom han ikke var helt tryk ved mig.

Jeg havde brug for en ven så jeg ikke mistede grebet, og vi kunne gøre de ting man kan gøre i Ålborg når man drikker.

Fuga s103

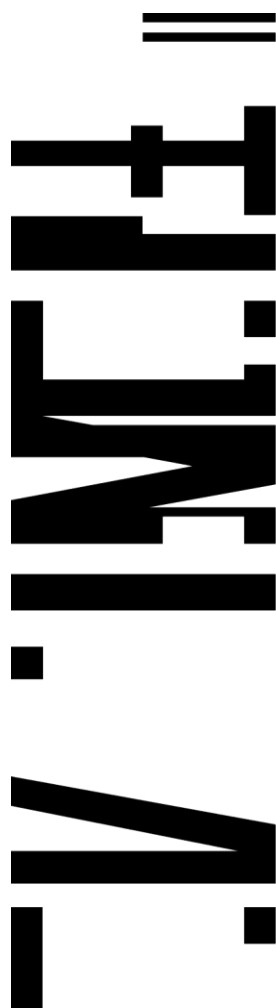
(...)

Det har sgu aldrig været kedeligt at hænge ud med Håkon når han er i vigør. Jeg kan stadig godt lide det, luften tyk og varm af tobaksrøg og menneskelige udsønderinger.

Gamle rock- og hardcorevrag, neopunkere, utidssvarende hippier, og andet kvasimenneskeligt.

Hele universer af forsmåelse, lyst, drømme, evner, misvækst, forhåbninger, drivkraft, (dovenskab,) viden, forudsætninger, og historie...

Fuga s19

(24:32-25:17)

Jeg blev boende med min mor i Ålborg, og hun fik mig overbevist om, at det var "Sundt" for mig at tage en studentereksamen. Så jeg gik inde på Katedralskolen, mens min mor var fuldstændig opslugt af at gøre sin holistiske keramik til en kommerciel succes.

Jeg begynder at fyre den fede og hænge ud med alle mulige underlige typer nede på Café 1000fryd, som ligger i en slags brugerstyret aktivitetshus med øvelokale og sådan noget; lidt punket og undergrundsagtigt.

Så bliver jeg gravid, og jeg ved virkelig ikke, hvem der har stået for den ladning som går i mål. Altså, jeg er sytten år, og jeg dyrker sex –hvad så? Men jeg er altså dum nok til at sige det til min mor og hun flipper totalt ud –forbyder mig... alting; uden undtagelse. På nær en abort. (...)

Nordkraft: s61

(38:45-39:37)

Jeg får et brev fra Samantha – jeg kan se på poststempellet, at det har været længe undervejs. Flår det op. Hun skriver, at hun vil dø – det skriver hun til mig. Hun hader sin liv. Hun savner mig. Hun hader skolen. Hun vil ikke til Europa – England, hvor hendes mor er. Hun vil ikke fortsætte på skolen i Moshi. Hendes far er et røvhul. Alt er lort. Og jeg sidder i en kælder i Hasseris. Fuck. Vi skulle være sammen. Vi skulle have kontrol – styre vores egne liv. Tænk de ting vi kunne gøre ... Jeg skriver straks tilbage til hende; at jeg kommer ned til sommer; at jeg overvejer, hvordan man kan starte noget forretning i Tanzania; at hun er skøn; at hun skal holde ud, ikke finde sig i noget pis, ikke være ked af det – for hun er bedre end andre mennesker.

(Brev fra Samantha)

Liberty s417

(42:10-42:55)

(...) Og nu er Samantha død. Det er derfor jeg skal op. (...)

(...) Rygere har let ved at forcere Kilimanjaro – de er vant til ikke at få ilt. Det siger min storebror. (...)

(...) Skyerne har samlet sig under mig i en krans hele vejen rundt om Kibo, og på den anden side af dem kan jeg skimte lufthavnen og Nyumba ya Mungu og Lake Jipe – alt. (...)

(...) Samantha. (...) Hun er her, jeg er her; det er budskabet – simpelt. Tak. Jeg savner dig. Farvel. Udsigten er fantastisk. (...) Det er meget fint.

(...)Jeg bliver i omkring en halv time – nyder det. Det eneste levende menneske på toppen af Afrika. Og Sam er her også, som en rytter på min ryg. Ja, lidt tungt, men nu er det sådan. Og nu må jeg gå. (...)

(Panos)

Fortællingen **Uhuru Peak** fra **Revolution**, s84

(47:43-48:30)

(...) "En mand har brug for en god kvinde," siger han. Han lugter rent, selvom han er for tyk. Han gør tegn til tjeneren og mens han betaler regningen, er han tilbagelænet i stolen og jeg ser tydeligt pengene i hans tegnebog.

(...) Jeg kysser ham med tungen, for jeg har brug for ham. Han giver mig gaver af penge. "Så kan du købe dig en fin kjole og få sat dit hår." Snart rører jeg *bwana* Mbuya, så han bliver helt vild med mig. Endelig kan jeg sende penge til landsbyen, for jeg har allerede kjoler nok.

(...) Kan jeg fortælle ham, at jeg har et barn? Nej (...) Først skal jeg være et mirakel for ham, så han bliver vanvittig, så han glemmer alt andet. (...) For hans blik viser jeg kun pigen, som er magi. Og han elsker den pige. (...)

Fortællingen **Værtinde** fra **Revolution** s144

(57:50-59:00)

(...) Kjolen stryger over mit ansigt; en lugt af parfume og sved. Og kroppen styrter videre. Til bunden, tyve meter længere nede. Lyden fra nedslaget, dump. De skriger og råber ovenfra – begynder at kravle nedad. Jeg skynder mig mod bunden, hurtig som et eger. Hun er bevidstløs, men trækker vejret i små stød; et af hendes ben er drejet op under hende i en mærkelig stilling. Men hun er ikke død. Kroppen er stødt mod stigen og skaktens vægge hele vejen ned, og gnidningen har sænket hendes hastighed – det fedt har været som en madras for hende at lande på. Jeg skinner på hende med lygten, mens de andre nærmer sig ovenfra. Jeg sparker hende – ingen reaktion.

“Er hun død?” spørger en slange. Jeg løfter hendes kjole, siger:

”Der er hendes store fede papaja, derinde.“ Jeg griber hendes trusser og får dem af. Man kan næsten ikke se hendes hul for rullerne af fedt på hendes lår. Jeg spreder hendes ben – et bøjer sig forkert, fordi knoglen er knækket indeni. Med hænderne griber jeg om kjolestoffet ved halsen og sønderflår det væk fra hendes krop. (...)

(Moses)

Fortællingen *Slangens vej* fra *Revolution* s221**(1:07:40-1:08:10)**

(...) ”Der er ingen puls,” siger han helt tæt på mig. Leddeløs mens han flytter mig, strækker mig ud på sofaen. (...) ”Kom nu!”, siger han. (...) Han slår på mit hjerte. Ja. Min overkrop bevæger sig spastisk hoppende på hynderne. Og jeg er ude af kødets fængsel. (...) Nu kan jeg se mit lig; blodet fra næsen, øjnene, ørerne, omkring læberne (...) ned over maven (...) Blodet ligger stille i mine årer, begynder at størkne. (...) Jeg er alene. (...) Alt er stille.

(Samanthas død)

Eksil s282